

“Ik stel voor dat onze secretaris de eer krijgt om de naam bekend te maken,” zei Richard. “Antoine, kan je even op het podium komen? Ja, jij, Antoine! Kom eens tot hier!”

Het publiek begon nu luidkeels te roepen: “Antoine! Antoine! Antoine...”

Een beetje tegen zijn zin stond een kleine man recht, en verlegen duwde hij zijn bril wat verder op zijn neus. Notaris Antoine Godeau stond niet graag in de belangstelling. Het liefst zat hij achter zijn riant kersenhouten bureau een akte te bestuderen, om daarna op de laatste pagina zijn imposante handtekening te plaatsen, die net geen half blad vulde.

Maar de notaris had één zwak, en dat was wijn. Maar dan wel rode wijn. En enkel rode wijn uit het Italiaanse Toscane. Misschien had die passie ook te maken met het feit dat zijn buitenverblijf in dezelfde regio lag.

Op het podium nam hij een papiertje uit zijn jaszak, zette zijn bril wat lager op zijn neus en keek het publiek wat verlegen aan. “Ja, we zijn er inderdaad al een tijdje mee bezig,” glimlachte hij minzaam. Hij wilde niet laten overkomen dat de verkiezingen van deze avond wat overbodig waren.

“En we zijn ook al enkele keren ter plaatse op studiereis geweest, meer bepaald in de streek ten zuiden van Siena. Zoals iedereen weet, is onze wijnclub meer noordelijk actief, tussen Firenze en Siena. En de voorzitter heeft het al verklapt, we zijn terechtgekomen bij een befaamd landgoed, ideaal gelegen in de Orcia-vallei. Het is een klein plaatsje, namelijk Montalcino. En daarom, dames en heren...”

Antoine Godeau duwde zijn bril weer even omhoog en keek trots zijn publiek aan. Vervolgens duwde hij de bril weer omlaag, las op zijn papiertje en kondigde volmondig de naam aan.

“Onze eigen wijn zal ‘Godianti di Montalcino’ heten! Helemaal exclusief voor onze wijnclub, en binnen exact achttien

maanden beschikbaar. De wijn heeft dan drie jaar kunnen rijpen op eikenhouten vat en daarna nog eens een half jaar op fles. En gemaakt met honderd procent Sangiovese-druiven. Allemaal met de hand geplukt! Kwaliteit verzekerd dus. Als dat niet sensationeel is!”

Het was een uniek moment in het leven van de minzame notaris, want hij stond bijna te dansen op het podium. En het enthousiasme sloeg nog meer over op de zaal, voor zover dit nog kon stijgen. Voorzitter Richard legde zijn arm op de schouders van zijn secretaris en gebaarde aan de leden dat alle eer van het applaus aan hem toekwam.

“Beste vrienden, als ik nog even wat details over onze exclusieve wijn mag geven: de Godianti di Montalcino heeft een heldere granaatkleur, het alcoholpercentage bedraagt veertien graden, heeft een heerlijk houterig parfum en een aromatische afdronk met volle smaken van vanille en de typisch Italiaanse body. De bewaartijd kan oplopen tot maar liefst twintig jaar, maar ik vermoed dat hij zo lang niet in onze wijnkelders zal liggen.”

De toon was meteen gezet, want de menigte begreep direct de bedoeling toen hun voorzitter het glas omhooghield. Het clublied werd nog luidkeels gezongen en daarna begon een lokale muziekbond aan hun opdracht om de dansvloer zo snel mogelijk vol te krijgen.

En daar slaagden ze al in toen hun eerste nummer amper halfweg was. De Toscaanse rode wijn, waarbij de Chianti speciaal voor deze avond was uitgekozen, vloeide rijkelijk.

Pas diep in de nacht bleven de vier leden van de raad van bestuur als laatsten over.

“Ik dacht dat we de leden ook zouden vragen om een dotatie te doen, want het project rond de Godianti di Montalcino gaat

toch een fortuin kosten?" Het was Jos Verplancken die zijn bezorgdheid uitte.

"Dat was ook de bedoeling ja, maar Arthur had misschien nog een ander idee om fondsen te werven," zei Richard Chevalier met een beneveld hoofd. "Arthur, kun je daar al iets meer over vertellen?"

Maar penningmeester Arthur Lemmens was niet meer helemaal bij de pinken na de zware verkiezingsavond. De Chianti had ook in zijn richting rijkelijk gevloeid. Maar als bedrijfsleider van een gekende kledingketen had hij meerdere woelige watertjes doorzwommen tijdens belangrijke zakendiners, dus probeerde hij zijn strategie rond de Godianti di Montalcino toch nog even samen te vatten.

"We hebben natuurlijk drie opties, waarbij de ene al wat frisser is dan de andere," lachte hij.

De anderen keken hem bezorgd aan, maar het was de penningmeester wel degelijk menens wat hij zei.

"Optie één is om fondsen te zoeken om dit zelf te financieren. Maar aangezien we slechts met vijftig leden zijn, kan iedereen ook wel tellen wat dat zou betekenen."

Jos Verplancken knikte instemmend. "Ja, dat gaat niemand betalen, zelfs niet met een factuur voor ieders firma. En wat is dan optie twee?"

Arthur Lemmens twijfelde even. "Laat ik misschien eerst optie drie op tafel leggen, de minst fraaie," grijnsde hij. "We zouden de productie een beetje kunnen opdrijven van onze Godianti di Montalcino voor externe verkoop." Hij wachtte even en zag dat iedereen hem vragend aankeek. "Ja, moet ik er een tekeningetje bij maken? We kopen gewoon een goedkope Chianti en verkopen hem als de exclusieve Godianti di Montalcino. Dat merkt toch geen mens, een Chianti is en blijft tenslotte een kwaliteitswijn."